

ΕΚΑΤΟΝ ΦΡΑΓΚΑ

Τὴν ἔβλεπον πάντοτε, ὁσάκις διηρχόμην ὑπὸ τὰς στοὰς τῆς Πλατείας Ρούγας, ἔξωθεν τῶν ἐορτασίμως κεκοσμημένων ῥωποπωλείων, κατὰ τὰς παρामονὰς τῆς Πρωτοχρονιάς. Ἦτο κόρη μικρά, πτωχή, σχεδὸν ῥακένδυτος, μὲ ἄτακτον μελανὴν κόμην, μὲ μεγάλους μελανὰς ὀφθαλμούς, προσηλωμένους ἐν χαύνῳ ἐπιθυμία καὶ ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα ἐλάτρευεν ἢ παιδικῆ τῆς καρδία. . . Καὶ ἦσαν τόσα πολλὰ τὰ ἀντικείμενα ταῦτα! Τόσον πλουσία ἡ συλλογὴ τῶν ἀθυρμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπεδεικνύοντο ἐλκυστικὰ καὶ μαρμαίροντα, ὡς ὀλόχρυσά, ὑπὸ τὰ ὑαλώματα τῶν προθηκῶν! Αἱ κοῦκλαι πρὸ πάντων. . . ὦ, αἱ κοῦκλαι, ἄλλαι μὲ χρυσῆν κόμην καὶ μὲ ὠραία φορεματάκια, ἄλλαι γυμναὶ μ' ἐν ῥοδίζον ὑποκαμισάκι, ἄλλαι ὀχούμεναι ἐπὶ μικροσκοπικῶν ἀμαξίων, ὦ, πῶς ἐκίνουν τὸν ἐνθερμον ἔρωτά τῆς, καὶ πῶς ὑπεδαύλιζον τὰς φιλοπαίγμονας ὀρέξεις τῆς! . .

Ἄλλ' ὅλαι ἦσαν διὰ τὰ εὐτυχή τέκνα τῶν πλουσίων, τὰ ὁποῖα παρηκολούθει διὰ ζηλοτύπου ὄμματός εἰσερχόμενα ἐντὸς τῶν καταστημάτων μετὰ τῶν γονέων των, καὶ κατὰ τὴν ἔξοδόν των ἀπάγοντα φαιδρῶς καὶ θριαμβευτικῶς ἀντικείμενα τῶν ὄνείρων τῆς πτωχῆς κόρης! . . Καὶ δι' αὐτὴν τίποτε. . . τίποτε. . . τὴν μητέρα τῆς εἶχε μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δυστυχῶς δὲν εἶχε χρήματα διὰ τὰς ἀγοράσας. . .

Μοῦ ἐκίνησε τὴν προσοχὴν ἢ πρὸ τῶν ἀθυρμάτων προσήλωσις τῆς μικρᾶς κόρης καὶ μίαν ἡμέραν — ἦτο ἡ παραμονὴ ἀκριβῶς τοῦ νέου ἔτους, μίᾳ ἡμέρᾳ συννεφώδης καὶ μελαγχολικῆ ἐν Ζακύνθῳ, — τὴν ἔλυπθην. Πτωχὸ κορίτσι τὸ καύμενο, ἐσκέφθην, δὲν θὰ ἔχη κανένα νὰ τῆς ἀγοράσῃ παιγνίδι ἄς φανῶ ἄλιγον φιλάνθρωπος. . . ὅ,τι θὰ γάσω θὰ τὸ εὔρω — λέγουν.

Καὶ κράξας τὴν μικράν, τὴν ἠρώτησα:

— Ἐρχεσαι μέσα νὰ σου κάνω τὸν μπόναμά σου;

Μὲ ἤκουσε κατηφῆς, σχεδὸν χωρὶς νὰ με ἀτενίσῃ. Ἄλλὰ μόλις ἀντελήφθη τῆς ἐννοίας τῶν λόγων μου, ἐστράφη ζωηρότατα μειδιῶσα ἐν μειδιάμα ἐγκλειστῶ ἐλπίδα, εὐτυχίαν καὶ εὐγνωμοσύνην.

Εἰσήλθον. Ἐκείνη ἴστατο πλησίον μου, ἐγὼ περιέβλεπα διὰ τὰ ἐκλέξω καμμιαν κοῦκλαν. . . ὄχι βέβαια βαρύτεραν τοῦ βαλαντιῦ μου. Εὔρον ἐπὶ τέλος μίαν καὶ δεικνύων αὐτὴν εἰς τὸν ὑπάλληλον, ἠρώτησα περὶ τῆς τιμῆς. Ἄλλὰ ταυτοχρόνως μὲ διάκοψεν ἡ μικρὰ κόρη, καὶ ὠθούσα με διὰ τῆς χειρὸς μὲ ὕφος τολμηρὸν συγχρόνως καὶ δειλόν,

— Ἄ, ὄχι! ἐκείνη θέλω! μοὶ εἶπε.

Φεῦ! μοὶ ἐδείκνυε μίαν κοῦκλαν ἑκατὸν φράγκων! . . ἴστατο ὀρθία ἐν τῷ μέσῳ, ἢ βασιλεὺς τῆς ἀψύχου καὶ ὠραίας ἐκείνης ὀμηγύρεως, μίᾳ κοῦκλα γλαυκὸθαλμος, μὲ κυανοῦν μεταξωτὸν φόρεμα, κομψὴ καὶ μεγαλοπρεπῆς, ὡς ζωῶσα πλουσία κυρία. Καὶ τὸ πτωχὸν κοράσιον αὐτὴν εἶχε ζηλεύσει, αὐτὴν εἶχεν ἀγαπήσει, αὐτὴν ἀπεθαύμαζε καὶ ὠνεροπόλει ἐπὶ τόσας ἡμέρας. Καὶ ποῦ νὰ ὑποπεύσω τοιαύτην ἀντίθεσιν ἐν τῷ ἔρωτι! Καὶ πόσον μεγάλην ἐφάνταζόμην τὴν εὐτυχίαν τῆς, ἂν ἐδυνάμην νὰ τῆς τὴν

προσφέρω. Ἄλλ' ἐκόστιζεν ἑκατὸν φράγκα, καὶ ἔβλεπον τὸν ἀπαίσιον ἀριθμὸν, κίχραγαμμένον ἐπὶ τοῦ βάρθου, ὡς ἐν δυσεπίλυτον αἶνιγμα. . .

Ἔκαμα ὅ,τι ὑπηγόρευεν ἡ ἀνάγκη, ἡ ἀδυσώπητος ἀνάγκη.

— Αὐτὴ ὄχι, εἶνε πολὺ ἀκριβὴ, εἶπον πρὸς τὴν μικράν, μειδιῶν ἐν τῇ λύπῃ μου. Ὁ ὑπάλληλος ἐμειδιάσεν ἐπίσης, ἀλλ' ἐκείνου τὸ μειδιάμα μοὶ ἐφάνη ἀποτρόπαιον. . . Ἡ μικρὰ κόρη ἐσοβαρῆθη, συνεστάλη καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ τίποτε ἄλλο.

— Δός μας αὐτὴν ἐδῶ. . . Πόσο ἔχει; εἶπον πρὸς τὸν ὑπάλληλον.

— Πέντε φράγκα.

Τὴν ἔλαβα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ὑπαλλήλου καὶ τὴν προσέφερα εἰς τὴν μικράν κόρην. Ἐμειδιάσεν ἐκείνη καὶ ἐπρόφερον ἐν δειλὸν «εὐχαριστῶ» Ἄλλ' ἦσαν ὅλα βεβιασμένα. . . τὸ ἐνόησα. . . Τὸ ὄνειρον τῆς κόρης δὲν ἐπληροῦτο. Τὴν εἶδον ἐξερχομένην, ἐν ᾧ ἐμέτρων τὰ χρήματα, μὲ βῆμα βραδύ, βλέπουσαν ἀκίνη γύρω τῆς τὰ ἀθύρματα, καὶ κρατοῦσαν ἀμελῶς, σχεδὸν περιφρονητικῶς τὴν κοῦκλαν τῶν πέντε φράγκων, ὡς μίαν ἀπογοητευσινῶς μίαν ἀποτυχίαν. . . Τὸ τελευταῖον τῆς βλέμμα ἐστράφη πρὸς τὴν μεγάλην κοῦκλαν τὴν ὁποίαν ἠγάπα. . .

Ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχουσιν ἀληθῶς παράδοξοι στιγμαί. Ἐπὶ τῇ εὐφροίᾳ μου ἐκείνη ἐγενήθη σιωπηλὸς καὶ σύνιους. Εἰσήλθον ἐκεῖ διὰ νὰ εὐαρεστήσω καὶ δυσηρέστησα. Τί κρίμα! Διὰ τὰ ἦμαι εὐτυχῆς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ πάντοτε ὁσάκις θὰ τὸ ἐνεθυμούμην, ἔπρεπε νὰ ἔχω ἐκατὸν φράγκα διαθέσιμα!

* Ἐν Ἀθήναις

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.

Η ΖΩΗ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΛΕΥΚΩΜΑΤΩΝ

1

Καὶ ἡ ζωὴ, ὅταν ἀρχίζῃ,
εἶνε ὅσ' ἄγραφο χαρτί,
ποῦ ἄλιγο ἄλιγο θὰ μαυρίζῃ
Θεὸς τὸ ξέρει ἀπὸ τί.

2

Εἰς δύο πάντα ἡ ζωὴ μοιράζεται,
ἦλιο καὶ συννεφιά, χαρὰ καὶ ὀδύνη.
Ἄξιος ὁποῖος δὲν ἐπηρεάζεται
ἀπὸ ὅ,τι κ' ἂν ἡ Μοῖρὰ του τοῦ δίνει
καὶ οὔτε ἀπ' τὴν χαρὰ ἐνθουσιάζεται
καὶ οὔτε καταβάλλεται ἀπ' τὴν λύπη,
ἀλλ' ὅταν εὐτυχὴ δὲν ἐφαρπάζεται,
κ' ἂν ὅλα στεροθῆ, ἔσ' ὅ,τι τοῦ λείπει
δὲν κλαίει, ἀλλὰ λέγει: Δὲν χρειάζεται.

3

Εἰς τὸ ταξειδί τῆς ζωῆς,
ἐκεῖ ποῦ θ' ἀρμενίσῃς,
ἔμπρὸς θὰ φαίνεται ἢ Ἑλλίς
κ' ὀπίσω ἀναμνήσεις.
Μακάρι ὅσον προχωρεῖς
κ' ὅσο ὁ καιρὸς διαβαίνει,
πάντα μὲ πόθο νὰ ἴμορῆς
πρὸς τὰ ὀπίσω νὰ γυρνᾷς —
καὶ ἡ Ἑλλίς, ὅσο γερνᾷς,
πάντα ἔμπρὸς νὰ μένῃ.

Δ. ΒΙΚΕΛΛΕ.